

# PRECUM FURTUNILE



COLECȚIE  
DE POEZII  
QUEER

# PRECUM FURTUNILE

colecție de poezii queer

Poezii scrise în cadrul atelierului de spoken word queer facilitat de Carolina Vozian, Maria Sgârcitu și Paula Dunker în proiectul Triumf Amiria - Muzeul Culturii Queer

Volumul conține texte de Ada Eliane, Ana-Maria Marin, Billie Rose, Ceza Zara, Mișa Dragomir, Miruna Nica, Nóra Ugron și Oana Ungureanu

Ediția a II-a, corectată

## Pagini Libere este un colectiv editorial anarhist.

Suntem un colectiv descentralizat, autonom și organizat non-ierarhic. Scopul nostru este acela de a oferi publicații (cărți, broșuri, fanzine etc.) în limba română și, uneori, în alte limbi, în ideea de a populariza și inspira viziuni și practici alternative la sistemul actual, capitalist și autoritar.

Tradiția libertară a fost întotdeauna una în care pamfletele, tipăriturile clandestine și materialele tipărite rapid și pe ascuns au circulat liber, neîngrădit. Continuând această tradiție, materialele publicate de către Editura Pagini Libere pot fi folosite, adaptate sau modificate de către oricine dorește acest lucru, însă nu cu un scop comercial. Cerem, pe cât posibil, persoanelor care folosesc materialele publicate de noi sau părți din acestea să specifice, într-o formă neintruzivă, sursa de unde au preluat materialele respective.



[pagini-libere.ro](http://pagini-libere.ro)

[facebook.com/editurapaginilibere](https://facebook.com/editurapaginilibere)

[instagram.com/paginilibere](https://instagram.com/paginilibere)

[editurapaginilibere@protonmail.com](mailto:editurapaginilibere@protonmail.com)



Colectivul Pagini Libere este conștient de impactul ecologic al cărților în format fizic, așa că îți reamintim:

### Împarte

Cu cei dragi, din familie sau comunitate, cărțile tale.

### Donează

Cărțile de care crezi că nu mai ai nevoie.

### Nu arunca

O carte, oricât de deteriorată, nu se aruncă niciodată.

### Repară

Fă-ți timp pentru a repara o carte și dă-i șansa ca ea să lumineze mintea altor oameni.

### Nu cumpăra ce nu ai nevoie

Nu cumpăra cărți doar de decor. Cumpără numai ceea ce te interesează cu adevărat

Coperta este editată după o fotografie de Ioana Moldovan  
Tipărit la **Editura Fractal**ia, 2021

Susținut de **Art200**



## CUPRINS

Introducere: Reflecții asupra trecutului queer și posibile viitoare . . . . .	5
ADA ELIANE . . . . .	8
ANA-MARIA MARIN . . . . .	18
BILLIE ROSE . . . . .	24
CEZA ZARA . . . . .	34
MIȘA DRAGOMIR . . . . .	38
MIRUNA NICA . . . . .	46
NÓRA UGRON . . . . .	56
OANA UNGUREANU . . . . .	74

## Introducere: Reflecții asupra trecutului queer și posibile viitoare

În această broșură am cules laolaltă poeziile scrise în cadrul atelierului de spoken word Triumf Amiria facilitat de Carolina Vozian, Maria Sgârcitu și Paula Dunker între 7-13 iunie 2021. Participantxle atelierului au petrecut trei zile, în care au scris texte pe diferite teme împreună cu Carolina, apoi au avut trei zile în care au lucrat la partea de performance cu Maria și Paula. La final a avut loc și o seară de spoken word la Centrul de Teatru Educațional Replika, și apoi la spațiul Filaret 16 în cadrul Târgului Autonom de Carte și Zine (TACZ), unde au prezentat o parte din textele publicate aici.

Am numit această publicație o colecție de poezii queer, în care cuvântul queer înseamnă mai mult decât un termen umbrelă pentru identitățile LGBTQIA+. Folosim cuvântul queer într-un sens politic și radical, în care queernessul de orice fel, straniul, strâmbul are un potențial de a întrerupe și de a schimba în mod asumat economia relațiilor existente de putere.

Una dintre temele abordate în atelier a fost timpul queer. Am discutat împreună cum persoanele queer au o cronologie diferită a vieții lor față de persoane majoritare într-o societate cisheteronormativă: de multe ori copilăria și tinerețea persoanelor queer este o zonă inconfortabilă, plină de reprimare sau oprimare, o vreme în care nu poți fi persoana care ești în devenire. Prin textele pe care le adresăm copilului din trecutul nostru, am încercat să revendicăm aceste vremuri dificile și am arătat și blândețe față de trecut, față de copiii anxioși din noi. Tema timpului queer, a vieților noastre personale, pe de altă parte, merge mână în mână cu ideea timpului queer din Europa de Est, unde am copilărit. Într-o lume

globalizată, capitalistă și colonială în care Occidentul este norma, Estul și în cazul nostru Europa de Est este pus într-un loc al straniului, al non-normativității. Acest queerness nu ar trebui să fie un motiv pentru asimilare, pentru a deveni mai remarcabili din punctul de vedere al occidentului, ci invers: împreună cu identitățile noastre queer revendicăm și queernessul locului unde trăim.

A doua temă abordată a fost eșecul din punct de vedere queer. Într-o societate normativă, persoanele queer sunt menite la eșec: este aproape imposibil să trăiești o viață de succes și „normală” în termenii societății patriarhale și heteronormative. Dar de fapt acest tip de eșec se poate revendica drept o putere. Într-o lume în care oamenii aproape mor sau omoară alte ființe în eforturile lor de a avea succes în viață, eșecul are potențial revoluționar. Iar la nivel personal, asumarea eșecurilor noastre și tratarea lor cu blândețe poate fi terapeutică și cathartică.

Ultima temă mare abordată a fost acasă. Oare... *unde este acasă?* — să cităm întrebarea retorică dintr-un poem. Cu toții amintim răspunsul unei alte participantx care a scris doar trei cuvinte: acasă — *nu există*. Din aceste două fraze deja se vede dificultatea temei, dificultatea pe care *a fi acasă undeva* o poate avea pentru persoanele queer. Multx dintre noi nu se simt acasă niciunde, chiar dacă au un cămin unde să doarmă. Trăim într-o lume sfâșietor de ostilă și grea, unde ar putea să fie acel acasă, acea căldură și iubire pe care o asociem cu acasă? Mai multe poeme abordează tema dintr-o perspectivă vizionară: dacă acasă nu există într-un mod normativ, totuși ne putem simți acasă cu persoanele alese de noi, în comuniunea cu alte ființe, totuși poate putem crea o lume, *unde nu ne închide nimeni*, cum începe unul dintre texte.

Este și această colecție de poezii queer un loc unde nu ne închide nimeni și unde nu închidem pe nimeni, un loc unde ne putem exprima liber, *precum furtunile*, un loc unde *putem să urlăm, dar putem și șopti*, locul visurilor noastre, *laolaltă*.

## ADA ELIANE

Speră la o lume mai blândă, mai iubitoare, mai plină de susținere față de orice înseamnă queer, intersectional feminist și anticapitalist. Speră la multe lucruri pentru care luptă înverșunat, este întotdeauna dispusă să ajute cum poate și susține orice înseamnă terapie prin artă și creativitate. Scrie poezii, citește cărți pe care le consideră vindecătoare de angoase și iubește fantasticul în toate formele sale, inclusiv prin mediile de film și jocuri video. Este femeie trans și are un iepuraș care a învățat-o ce înseamnă compasiunea necondiționată.

## Secvențe

Când aveam 5 ani  
Am văzut la televizor  
Doi bărbați  
Îmbrăcați orbitor  
De frumos  
Și de colorat  
Se țineau de mână  
Iar mama  
A schimbat canalul  
Și i-a șoptit bunicii  
Nu în fața copilului

Când aveam 8 ani  
Lumea a început  
Să se schimbe  
Evenimente orbitor  
De frumoase  
Decriminalizarea  
Viitoarei mele persoane  
Dar și groaznic  
De zdruncinătoare  
Căderea  
Celor doi coloși

Când eram în școală  
Am început să descopăr  
Cine sunt pe dinăuntru  
Am văzut oameni frumoși

La televizor  
La primul Pride  
Prima Strigare  
Mărețul 2005

La 15 ani  
Mi-am asumat  
O identitate provizorie  
De persoană gay  
Și am împărtășit-o  
Prietenelor mele  
Mamei mele  
Internetului meu

La 19 ani  
Am realizat ce sunt  
Ce am fost întotdeauna  
În adâncuri  
O femeie  
Orbitor de frumoasă  
Și de curajoasă  
Și mi-am reînceput  
Procesul de auto-realizare

Iar la 23  
Mi-am împărtășit  
Identitatea mea dragă  
Unei prietene  
La fel de dragi  
Iar călătoria mea  
Queer  
TRANS  
A început încet-încet

Să se desfășoare

Timpul pentru mine  
Este extrem de ciudat  
Îmi este frică de el  
Îl regret nespus pe cel pierdut  
Sunt înspăimântată de ce îmi va mai aduce  
Dar știu  
Că trebuie  
Să rămân constantă  
Și aici  
Acum  
Nicăieri altundeva

## Poza

Am o poză în minte  
De foarte de demult  
Un îngerăș de doi anișori  
Cu bucle blonde  
Cu un zâmbet seren  
Cu o mamă cu doar 20 de ani mai mare  
Cu un tată demult plecat

Un bebeluș zen  
O copilă fericită  
Pe plajă  
La soare  
La Constanța  
La mare  
Fără griji  
Fără frici  
Protejată  
Iubită  
Dorită  
De o familie  
Din care au mai rămas doar doi membri  
O mamă cu multe griji  
O fată cu speranțe nemuritoare

## Suntem

Suntem cu mult mai mult  
Decât suma tuturor părților noastre

Suntem fiecare parte  
Urâtă  
Fiecare membru  
Diform  
Al intrinsecului nostru  
Queer și întunecat

Suntem femeii păroase  
Bărbați rujați  
Femeii bărbătoase  
Bărbați efeminați  
Suntem femeii de 1.90  
Cu umbră de barbă  
Suntem toată respingerea societală  
A tuturor genurilor  
Nerecunoscute de organele oficiale  
De teroare

Suntem cele mai groaznice coșmaruri  
Ale patriarhatului  
Ale civilității creștine

Și cum în trecut  
Am existat precum boli în manualele de psihiatrie  
Acum existăm precum furtunile  
Care curăță și revendică  
Pe cât de mult distrug



## Cine ești?

Îți dorești ceva  
Ești nevoit să lași în urmă  
Îți dorești atât de mult  
Lași în urmă cine ai fost  
Cine ești  
Cine vei fi

În copilărie  
Eram foarte sigură  
Știam foarte clar  
Cine sunt  
Cine voi fi

Dar lumea avea multe  
Așteptări  
Incongruente  
Severe  
Cu lipsă de considerare  
Față de fata  
Pe care o vedeam  
Mergând în fiecare zi  
La magazin

În capul meu  
Aveam imagini  
Și vocea aceasta  
Șoptindu-mi clar  
Cine sunt

Cine voi fi  
O voce sigură  
Dar distorsionată  
De grijile lumii  
De așteptările celorlalți  
De dorința mea  
Să evadez  
Și să fiu doar „Eu”

Reprimarea repetată  
Internalizarea autorității  
Alienarea față de eul meu  
Din copilăria  
De pe când știam sigur  
Cine sunt  
Cine voi fi  
Iar când am aflat

Că pot rupe lanțurile  
Exprimării  
Reprezentării  
Așteptării  
De gen  
Am simțit  
Că nu mai trebuie  
Să renunț  
La cum vreau să mă îmbrac  
La cum îmi doresc să mă comport  
La tot ce m-a ținut legat  
De cine a trebuit să fiu  
De cine sunt  
De cine voi fi

## Acasă

Home Sweet Home  
Welcome Home!  
Acasă este un cuvânt greu  
De verbalizat  
Pentru mine  
Simt adeseori că  
Acasă  
Este un spațiu virtual  
Impregnable din exterior  
Un sanctuar ascuns  
Adânc  
În milioanele de conexiuni neuronale  
Ale creierului meu obosit  
În adâncul însângerat  
Al inimii mele  
Deschise, încă, la orice  
  
Îmi este greu să asignez  
Unui spațiu fizic  
Material  
Acest sentiment de  
Siguranță  
Cu toate că adeseori  
Îmi este dor  
De patul care ocupa  
Mai mult de jumătate  
Din dormitorul meu ancestral  
Și de lenjeria de pat

Cu omuleți verzi  
Și cu tentă rozalie  
În care mi-am dormit  
Primii ani de existență  
Pe acest pământ atât de straniu  
Și de orbitor de frumos

## ANA-MARIA MARIN

Fostă-viitoare studentă la Teatru. Încerc să mă vindec, și simt că am făcut un pas de uriaș cu ochi căprui-verzui și păr creț, prin faptul că am ales să mă exprim așa, cum am făcut-o în poeziile din această antologie. Îmi dau seama că nimic nu e mai frumos decât *tu*, cu tot cu neîncrederile tale și cu o amărâtă de empatie, încerc să mă conving de asta. Poate vă iese și vouă.

Ia-mă și du-mă dracului.

— Cui?

Ție, dracului.

Hai, nu mă mai tânji,

Atinge-mă și simte-mi obrazii.

— Ce să simt?

Obrazii,

Pune mâna pe ei,

Așa cum mănânci tăiței,

Cu poftă,

1, 2, 3.

Nu îi mai răni, te rog.

Așa,

Tandru, suav.

— Hai... nu e complicat

Așa... Cum scrie pe pliculețele alea de legume,  
delikat!

Ia-mi tot ce ai nevoie,

Doar ia-mă nesilită și de bunăvoie.

Ia-mă de mânuță pe holurile

persecutate, prigonite, urgisite.

— Ce holuri de spital afurisite!

Dar mai importante sunt holurile din inima ta,

VULNERABILITATEA,

Nu te înspăimânta,

Nu te îndepărta,

FĂ, nu te mai încrunta.  
la și gustă.  
Vulnerabilitate, mmm, ce greu e,  
să mor, mă simt ca o mangustă.  
la-mi genunchii ăștia pe care i-ai strâns în gură.  
Și dă-le voie să vorbească, să urle, să trosnească,  
Doar lasă-i să spună ceva,  
Spuneți ceva!  
— Nouă... ne e frică de tine.

Cam ai draci pe tine,  
Unul stă pe sânul drept fierbinte,  
Altul stă pe umărul stâng,  
Unul îți seduce privirea,  
Altul îți murmură o instrumentală belea,  
Unul se agață de degetul mare de la picior,  
Dar niciunul nu îți spune de tine mi-e dor!

la-mă de mână, de umăr, de limbă, de gleznă,  
de urechea dreaptă, de nasul asta cu muci de la plâns,  
de buzele astea suave, ia-mă de braț,  
vezi că a sărit siguranța emoțională, ia-mă de coapse,  
ia-mă de mână din nou te rog,  
DOAR ia-mă odată să mor...  
IA-MĂ!

Să mă ierte de eșecuri și păcate că-s multe, frate,  
Când eram mică Păpușilor le schimbam  
rochiile între ele  
Sau le lăsam fără.  
Era curiozitatea mea.  
Acum strig, „îmbracă-te mai gros” către ea,  
gagica, consoarta, iubitoarea mea.

Când am crescut am început să mă fut  
Dar numai în limitele mele.  
Le seduceam, începeam să țin de ele  
și apoi le părăseam,  
Dar din când în când mă și dezbrăcam,  
Nu doar de haine, și de rușine, chiar era bine.

Mai târziu l-am făcut dracului codițe împletite,  
Și înINGER am aruncat cu pietricele.  
Aș fi vrut să iau un bolovan,  
Dar îmi era simpatic zbatându-se în balta  
lacrimilor mele.  
Încă se zbate.  
Ana îi e numele.

Știam (ȘTIU) și un joc foarte tare:  
Îi face pe oameni să se îndepărteze de tine.  
În loc ca limba să îți ridice altare  
te ispitește cu atingeri necurate, ordinare  
Sau cum le zice... „dificultăți emoționale”.

Și doare. Mă doare. Vreau odată să zboare!

Ce de eșecuri, de păcate...

să mă ierte, frate.

Am pierdut un an de facultate,

Asta pentru că în liceu am rămas repetentă

la acceptare de sine.

E confortabil,

Îmi convine?

Nu sunt așa de sexy încât

să-mi asum că-i despre mine...

(Buzele-mi tremurând „Fii blândă cu tine”)

## BILLIE ROSE

Rope addict. Polyam. Queer. Performer. Facilitator călător. Activist. Câteodată scrie. Cercetează intimitatea și găsește fericire în asta. A început să practice legatul cu sfori în 2015 și să facă ateliere în 2018. Cu blândețe și grijă, își manifestă interesul pentru diversitatea de experiențe eliberatoare sexual și care afirmă identitățile queer. Billie are o fascinație pentru structuri, forme și corpuri mișcându-se în sfori. Curator de experiențe și constructor de intimitate. Cea mai mare parte a lucrărilor sale sunt inspirate din bondage-ul performativ și influențate de studiile sale în arhitectură și design.

## Nouă

Tu știi.  
Corpul tău este o operă de artă.  
Corpul tău muncind este  
Artă muncind.  
Și asta este o altă operă de artă.  
Două.  
Corpul tău gândind este  
Artă gândind.  
Chiar dacă corpul tău nu a fost gândit de nimeni.  
Trei.

Nefăcut de nimeni  
Corpul tău dormind  
Este tot o operă de artă.  
Patru opere de artă!

Vreau ca tu să vrei  
Corpul tău vrând este două opere de artă  
Primind.  
Și neprimind.  
Șase.

Corpul așteptând.  
Șapte.  
Ce sunet scoate corpul tău când iubește?  
Opt opere de artă.

Chiar și cu mâini reci,  
Simți cum e o operă de artă,  
Și când îmbătrânește.  
Nouă.

22 iunie 1988 — mă nasc ca o fată.  
se schimbă lumea în 1989.  
    în 1995 mă urc într-un copac ca o fată.  
    în 1998 mă îndrăgostesc de o fată.  
se schimbă art. 200 pe 22 iunie 2001.  
    în 2007 sărut o fată.  
se schimbă lumea în 2008.  
  
    în 2014 mă nasc.  
se schimbă codul penal în 2016.  
    în 2017 mă urc într-un copac.  
    în 2018 mă îndrăgostesc.  
se întâmplă referendumul pentru redefinirea  
    familiei în 2018.  
    în 2020 te sărut.—

În ziua în care s-a umflat pârâul de la capătul uliței era  
suficient de caldă apa pentru scăldat.  
Cred că am stat toată ziua în apa dulce  
care îmi ajungea până la glezne.

Am construit baraj peste baraj peste baraj din pietre,  
dar apa tot găsea loc pe unde să treacă.  
Cu greu o convingeam să mă primească  
până la genunchi.

Îmi e la fel de straniu acum, pe cât îmi era atunci, în apă,  
să văd că am stat și-am pozat în costum de baie.  
Știam deja cum să pozez în costum de baie.

Și în ziua în care s-a umflat pârâul de la capătul uliței  
Știam că nu-i bine să vreau să pozez în costum de baie.

Probleme.

Visam probleme.

Visam că am 18 ani și nu îmi vor ajunge banii.

Că nu îmi va ajunge timpul și va trebui să mă trezesc foarte devreme ca să pot să ajung unde trebuie să ajung.

Și din cauza asta trebuie să mă culc tot timpul la timp.

Visam cum mă culc forțat și îmi e greu să adorm și dorm prost ca să pot să mă trezesc la timp și să ajung unde trebuie să ajung.

Trebuia să-mi pregătesc pachet de acasă pentru că nu îmi ajungeau banii să-mi cumpăr mâncare gătită și nu aveam niciodată bani de taxi.

Trebuia să fug de la școală la job care erau în părți diferite ale orașului și trebuia să fac totul tot timpul perfect.

Visam cum îi salutăm în grabă pe vânzătorii de cărți din centru pentru că aș fi ajuns să îi cunosc pe toți căutând cărțile care îmi trebuie și care nu se găsesc.

Visam cum aveam să iubesc să citesc. Și cu forța.

Și cum nu îmi va fugi o dată atenția de pe foaie.

Perfect.

Avea să fie perfect.

Minimul necesar este atunci când totul iese perfect.

Și are să fie bine.

Nu va fi perfect.

Nimic niciodată nu va fi perfect.

Plâng când mă gândesc la tine.

Nu vei reuși niciodată nici măcar să te apropii de ceea ce visezi tu.

Nu, nu te speria.

Nu ai cum să atingi perfecțiunea. Ea nu există.

Îmi pare rău că nu te gândești niciodată la tine atunci când te gândești la tine.

Nu, nu te speria.

Are să treacă.

Are să fie bine.



Închide ochii.

Interiorul sălii pare nesfârșit.

Un tavan lucios și negru

sprijinit pe rânduri și rânduri de stâlpi.

În stânga ta la fel.

În dreapta ta la fel.

În spatele tău la fel.

Pășește înainte.

După un stâlp găsești monumentul

ridicat în onoarea primului 9.

Este o piatră simplă.

Rectangulară.

Sculptată cu fontul ridicol de școală primară.

Scrie „Ai luat premiul II”.

„Ăsta-i un eșec?” ai să mă întrebi.

Pășește mai departe.

Găsește mai încolo monumentul

ridicat în cinstea notei de 4 de la bac.

Are formă de balaur.

5 capete pe puțin.

Câte unul pentru fiecare răspuns greșit.

Colții ascuțiți ca muchia lamei notei 5.

Scrie „Atât de aproape și totuși atât departe”.

„Îmi place cum e sculptat” ai să-mi spui.

Mai fă câțiva pași.

Ajungii la monumentul

ridicat în onoarea celor 2 încercări de a deveni  
arhitect cu drept de semnătură.

Are forma unui perete din cărămizi de sticlă.

E încă în construcție.

„E tare kitschos” ai să-mi șoptești.

Și mergi mai departe.

Adori să te plimbi prin ploaie  
Ajută.  
Calmează.  
Mângâie.  
Relaxează.  
Te aduce la tine.  
Alină.

Adori să te urci în copaci.  
Măcar în vise.  
Măcar în gând.

Căci rând pe rând  
Depresie, terapie, insomnii  
Încă din adolescență te apasă

„Dar cum te simți?”

----

Îți dai tricoul jos  
Încet  
Sau în grabă  
Și sunt acasă.

----

Miros de alge putrezite,  
Și sărate.  
Păr în ochi,

Lipit de buze.  
Vârful degetelor înghețate,  
Aburi înghețați în piept.

## CEZA ZARA

Mă implic în diverse proiecte de artă queer, din dorința de a experimenta și de a descoperi mediul în care pot cel mai bine să transform experiențele mele într-o metodă de vindecare, de revoltă și de revoluție alături de alte experiențe. În ceea ce scriu las vulnerabilitatea și sinceritatea să se transforme în asumare și revendicare. Îmi place să construiesc lumi post-patriarhale, post-gen, post-capitaliste, post..., lumi în care ne eliberăm sau de fapt lumi, în care nu am fost niciodată îngrăditx. În această antologie poeziile mele revendică abuzul și explorează relațiile, atașamentul și abandonul din perspectiva suferinței mintale.

Am visat cum sunt sedat forțat  
Am visat cum sunt legat  
Am visat cum mucegaiul invadează întreaga cameră  
Am visat cum sunt intubat  
Am visat cum mi se pune o sondă  
Cum bunica mea irecuperabilă stă în pat  
și vorbește despre boala ei cum ar fi a mea  
Am visat cum toată viața mea se rezumă la a fi pacient  
Cum puterea este în mână asistentelor, medicilor,  
bran-cardierilor, statului  
Niciodată la mine  
Cum mi se poate întâmpla orice fără să fiu întrebat.  
Am visat și vindecare, sau de fapt am visat  
doar externare, pentru că în spital doar la asta visam,  
la a avea eu puterea asupra mea, nu la a mă vindeca,  
externarea este dorința mea, vindecarea este  
pretextul pentru a fi dominat, deposedat de mine,  
patologia este argumentul.  
„Sunt nebună  
Sunt acum  
Sunt mai mult decât oricând  
Sunt aici mai mult decât am fost”  
Mai mult decât tratament  
Și pastile  
Mai mult decât pacient  
Sunt eu și putere  
Sunt mai mult decât  
Sertralină

Olanzapină  
Risperidonă  
Lamo trigină  
De pa kin  
Fluvo xamină  
Atomo xetină  
A r i p i p r a z o l  
Sunt autodeterminare și decizie asupra eu pe care-l  
Lungiți pe pat  
Patologizați  
Închideți în clasificări  
Închideți în spital

## Igienă

*TW: autovătămare*

Dezinfectez lama  
Folosesc prezervativ  
Dacă aș fi chirurg nu aș folosi mănuși,  
pentru a simți că operez  
Mă apropii de tine în siguranță, dezinfectez, protejez  
Dar niciodată nu ești suficient de aproape  
Intru-n tine. Invadez, inspir răsuflarea  
pentru că atunci când sunt cu tine simt că totul este  
steril, totul este sigur,  
lau lama și mă deschid  
pentru că pielea este cea care nu mă lasă să simt,  
am zberat atât de mult și tare că vreau să simt pielea  
pe piele,  
când te-am atins am alergat spre lamă  
pentru a mă tăia și a simți,  
pentru a simți ce corpul tău nedesfigurat nu putea,  
te-ai sufocat,  
mi-ai spus că sângele care se scurge din baie te îneacă,  
când i-ai simțit mirosul ai fugit.  
Umblu mereu cu lama după mine pentru a mă  
deschide  
a simți atunci când corpurile cauterizate îmi spun  
că piele pe piele este tot ce poți simți  
tot ce poți trăi și gata  
Pentru atunci când îmi spun că totul este steril și sigur,  
granițele mele sunt doar dungi roșii pe piele

## MIȘA DRAGOMIR

Scrie poezie și autoficțiune din dorința de a documenta și sonda experiențe personale și colective, legate de identitatea sa queer și de suferințele mentale. Încearcă să exploreze și alte medii artistice, momentan fără îndemănare, cu naivitate, ca formă de re-parenting. În această antologie poezia sa e tot un joc, de multe ori unul trist, al unui copil singur, obligat să imagineze texte pentru a înțelege lumea din jur.

## acasă cuvântul

unde unde să nu mă închidă nimeni în cuvinte ca  
lesbiană nebună feministă din aia

e o durere pe care o port cu mine când trec orice prag  
unde știu  
că o să mă închidă

aștept  
încerc să tac  
dar nu mă pot abține să nu spun și eu,  
să le închid pe altele în fraze  
să nu mă închidă primele

ce înseamnă cuvintele astea pe care le spun.  
în timp ce vorbesc construiesc lumi  
distrug altele  
lumi în care ne închidem

POSIBILITATEA

OPORTUNITATEA

EȘECUL

ILUZIA unei lumi împărtășite  
în care nu ne închide nimeni

există spații există oameni există  
vreau să cred că există cuvinte care să-mi fie adăpost

care să nu mă închidă  
care să nu-mi facă rău, care să mă învețe să mă apăr,  
să nu-mi mai fie frică.  
în care să nu mă închidă nimeni

cuvinte care să mă crească din nou, care să-mi spună  
că trebuie să accept că nu o pot lua de la zero

cuvinte pe care să le pot face ale mele  
fără să le fur de la nimeni.  
pe care să le pot dărui și să nu se transforme în blestem.  
să nu închidă pe nimeni

există lumi, există spații, le chem la mine prin aceste  
cuvinte.  
nu mai caut, chem la mine cuvinte, oameni, lumi.  
care să mă apere, să mă învețe.

Nu m-am pierdut, nu trebuie să ajung nicăieri.  
Nu mă las închisă,  
Nu trebuie să trag ușa după mine.

Stau în prag, aștept și tac,  
unde unde să nu mă închidă nimeni

în ziua în care  
am primit umbrela roșie cu ursuleți  
— cred — că m-am bucurat  
am ieșit seara în curte pe întuneric  
să mă pozeze cu ea

zâmbeam  
e o pasivitate în toate pozele mele vechi  
o nemișcare  
o ne-acțiune  
nu e tăcere, e o ne-vorbire  
un blocaj  
nu-mi amintesc foarte mult  
nu-mi amintesc ce s-a întâmplat  
psiholoaga spune că părinții  
psihiatra că dezechilibrul  
nici cu prozac nici cu terapie nu-mi pot aminti  
decât nodul  
care mi se punea în gât  
atunci când voiam să spun ani mai târziu  
că vreau o umbrelă nouă  
că cea roșie cu ursuleți era prea veche  
nodul  
când voiam să spun că nu mai vreau la antrenament  
nodul  
când voiam să întreb dacă

pot să merg la film cu prietenele  
nodul când voiam să cer orice

nu-mi dau seama  
dacă în poza asta din curte de la 5 ani aveam deja  
nodul în gât  
nu-mi dau seama cine l-a pus acolo  
dar văd pasivitatea  
nemișcarea  
când stăteam oamenii spuneau ce frumoasă ești  
când stăteam oamenii spuneau ce copil cuminte  
văd ne-vorbirea din poza asta  
ne-vorbirea ascunsă sub un breton  
și o umbrelă roșie care nu știu dacă-mi plăcea  
pentru că nu știam să spun „nu”  
nu știam să spun „eu”  
știam doar pasivitatea  
stai frumos la poză — știam  
zâmbește acum stai serioasă acum din profil — da,  
asta știam  
vreau s-o cunosc pe fetița cu umbrelă roșie cu ursuleți  
dar nu știe să vorbească

## love(?) poem

mașinile de afară câinii în depărtare frigiderul din hol  
camera din jurul meu doar un spațiu gol  
mă gândesc în continuu, nu pot

în capul meu ca bătăi de clopot

cum s-ar așeza cel mai bine  
corpurile noastre pe canapeaua asta extensibilă  
o mie de posibilități, o kama sutra penibilă

nu pot să mă gândesc decât la cum  
după ce am umplut atunci patul de scrum

spre dimineață  
după ce intrase pe geam numai ceață

— ne-am potrivit umerii, și-a scos cerceii —  
lătrau din drum toți cățelii

am închis ochii și m-am temut enorm  
că n-am să pot să adorm

uitasem că somnul se împarte altfel prin piele

acum la culcare  
lipsa corpului ei devine apăsătoare

se derulează non-stop un film vechi piratat  
lumină foarte caldă, noi două pe film expirat

glitch după glitch în capul meu  
am ajuns să fiu eu deșeu

spațiul dintre noi după ce ne unise  
se transformă-ntr-un ecran cu o mie de ferestre deschise

o eroare trimite la alta  
o frică deschide o alta

din ce în ce mai rapid ferestre cu erori  
în camera mea doar terori

vocele noastre pe fundal distorsionate  
cadru cu cadru ne descompunem în coordonate



## MIRUNA NICA

ceva între corp și formă. între voce și mișcare. între cuvânt și non-cuvânt. ceva fluid și totuși palpabil. agresiune. disciplină. exprimare și reprimare. queer. arta e scrisoarea lor deschisă către lume. împânzește confesiuni într-o continuă regresie. o ființă rațională, radicală, ce se redescoperă treptat prin simțuri și intimitate.

## **a tactile awakening – and other notes on body**

*body/carcass/corpse/cadaver*

Body, carcass, corpse, cadaver agree in referring to a physical organism, usually human or animal. Body refers to the material organism of an individual, human or animal, either living or dead.

cause i had a dream  
whether i was sleeping or not...

i had a dream and there was this creature

they had humanoid features.

and they told me:  
"Do I make you feel shy?"

Run your machine in hopes of communion  
As your tangerine perfume is getting bitter  
And linger, linger to that glimmer.

Cause you know information is a spiderweb  
And people are terrified of spiders!  
So don't be afraid to crawl under your own bed,

Cause the only way out

Is in."

*body/carcass/corpse/cadaver*

*body*

*carcass*

*corpse*

*cadaver*

2008 in ballet shoes — i felt my ribbons were less than pink, turning a moldy brown i drown my face into my wig.

i'm five years old and i do ballet. i see my feet don't like to sway. i don't know a thing.

patrick swayze poster on my wall / the other girls' long hair, my gracious charm — small.

i don't know a thing.

2012 — im playing tennis. my feet are strong, my hands  
like elvis.

i don't know a thing.

daisy dazed days of summer. for little M, the skirt's a bummer. women are so tender to little girls, it's safe & reassuring

— but sometimes a curse.

Fast Fast Fast Forward.

my mom takes my phone away while i sleep. it's 2018 and she starts to peek. the next thing i recall is total fog as she shouts at my ear to disappear.

on the screen — the icon of my girlfriend's profile. memorised convo in the mind of my mother:

you're ill/you're ill/you're ill/you're ill/

blank.

Today I see, I hear, I touch, I feel.  
She sees, she hears, I touch, she lets me feel.

I've lived for hours, days, months, years, decades.  
I've waited hours, days, months, years, decades / to start  
living.

i don't know a thing.

## **ziua în care am stat la poză**

O zi din care nu-mi amintesc nimic. Aparent am coborât de la mine din cameră. Aparent era Crăciunul. De Crăciun ai mei dădeau petreceri animalice, iar la finalul serii fruntea-mi mirosea a țuică de la pupături intoxicate. M-am îmbrăcat în roz pentru că nu-mi plăceau pereții verzi din sufragerie. De nicio culoare. Arătau mereu murdari iar mama-mi zicea că eu trebuie să rămân mereu curată.

Când purtam roz mă simțeam fragilă.

Îmi puneam beteală și mărgele în jurul gâtului și începeam să mă strâng cu ele. Eram costumată.

Constant costumată.

Un brad de Crăciun care nu contează.  
Stau doar cu el în timp ce mama fumează,  
număr fiecare glob, fiecare ciob  
număr câți cercei îmi încap pe un lob.

Când eram mică mă prefăceam că sunt fantomă și toate fantomele se uitau la mine, fără să m-atingă. Energia pe care mi-o furau adulții mi-o reîncărcău ele. Eram consumată.

Constant consumată.

## Home Is Where The Hatred Is

Mi-am frecat pielea de pereți ca să le dau parfumul  
meu

Am zgâriat cu unghiile adânc în lemnul patului meu  
Am țipat suficient de tare încât să-mi sparg becurile  
Am chemat toate fantomele.

Am încercat să cresc o plantă, dar a continuat să  
moară

Am încercat să cânt la chitară, dar era mereu  
dezacordată

Am încercat să dorm cu câinele meu dar a continuat  
să alerge.

Nu curăț niciodată astfel încât să fie ceva din mine  
oriunde te uiți

Nu-mi fac patul pentru că mi-e lene tare  
Nu am niciodată oaspeți că locuiesc prea departe.

Am trântit ușa atât de mult încât nu se mai închide  
Am acoperit toate oglinzile cu cearșafuri  
Am pictat negru peste cuvinte  
Visez vise rele cu faruri.

Și cumva toate aceste lucruri mă fac  
s-o urăsc și mai mult,  
Nu mă simt niciodată bine acasă.

Această cameră a devenit reflexia mea și mă întreb  
ce am cu mine.

My Room — Temple Of Doom

i'm running my machine between the trees  
leaf to leaf against my footsteps  
i rest my head onto the thorns

Îmi aplec capul pe o tufă de flori,  
Iar în fiecare ureche îmi intră câte un ghimpe -  
Șoapte blânde la mine în ureche,  
Cu fiecare pas o mângâiere.

Stau în tufa mea de flori și stau și-mi observ  
fiecare gând cum trece  
O frunză mă strânge de mână și mi se încolățește.  
Scoața îmi împunge pielea,  
dar acum nu mă mai doare.  
Și stau și mă întreb cum e să fii o floare.

O ploaie caldă deasupra tufei mele  
Cu cât mă-ncrunt, picăturile-s mai rele.  
Deschid gura și ploaia-mi topește limba,  
Încet-încet, ploaia-mi acoperă gamba.

Ploaia și cu tufa mea îmi topesc mintea  
Iar pe piele acum ghimpi îmi cresc aievea  
Mă retrag încet căci timpul mă pune să plec/

/Și trec trec trec  
Odată cu timpul  
blank.

Astăzi m-a oprit un alt om pe stradă  
Și mi-a complimentat cerceii cu ținte  
ascuțite verzi,  
'Ești mai naturală decât crezi.'

attached to nothing,  
connected to everything

## NÓRA UGRON

Face muncă politică ca activistă pentru dreptate locativă și feministă intersecțională antispeciistă. Ca traducătoare, editoare și cercetătoare angajată facilitează producerea conștiinței critice. Este membră a mai multor colective de stânga radicală cum sunt Colectiva Acasă, Meduza Kolektiv, Editura Pagini Libere, rețeaua EAST, platforma LeftEast și rețeaua ELMO. Lucrează ca să construiască comunități și rețele rezistente, bazate pe grijă reciprocă și tovarășie în regiune, crede într-un viitor queerfeminist, decolonial, anticapitalist și eliberator. În poeziile sale și în munca sa artistică pornește de la afirmația feministă că personalul este mereu politic. Prin transformarea propriilor sale experiențe, dorințe și sentimente în artă, încearcă să creeze spații fictive unde toate corpurile, umane și non-umane, au posibilitatea de a se manifesta pe cât e posibil libere de oprimare.

## Monolog în 2 voci pentru a găsi o voce

Salut, bună dimineța.

Am venit să vă povestesc despre mine.

*Pssst! Hei tu, da, tu-tu, tu fix acolo, mai încet că o să audă prea multă lume!*

În ziua în care m-am născut nu funcționau semafoarele, tot Bucureștiul s-a blocat într-o fugăreală.

*Naa, zi și tu mai încet fetițo. Nu mai vorbi atâta. Nimeni nu vrea să te asculte.*

Am venit în lume în cea mai mare gălăgie statică. Cacofonia claxoanelor și țipetelor.

*Hai fă, nu mai exagera, povestea ta nu-i așa relevantă cum crezi tu. Du-te și așează-te jos, draga mea.*

Era așa mare bucluc în București încât nimeni nu auzea când am plâns prima oară pe lumea asta. Doctorii trebuiau să se sfătuiască între ei dacă chiar am plâns sau doar mișcam gura mea mută ca peștii.

*Doamne, doamne, ești booooring. B-O-R-I-N-G, cuvânt englez, sigur știi. Atunci, de ce mai vorbești?*

Am venit să vă povestesc despre mine. Astăzi, după zeci de ani. Am venit să amintesc lumii că mai este și acest copilaș-adult pe pământ. Că oricât claxonau mașinile și nu înțelegeau medicii cu capul lor științific, eu sunt aici.

*Du-te în pizda... Nu avem nevoie de tine.  
Ești nedorită aici.*

Sunt aici și am o poveste.

*Ce poveste făi? Hahaha, ce glumă rea.*

Am o poveste și vă rog să mă ascultați.

*Aha, ne rogi, și dacă îți zicem nu?*

Vă rog să mă ascultați, că am să vă zic povestea și dacă vâlvă mașinărilor acoperă vocea mea subțire. Am să zic povestea, care este A MEA, chiar dacă vorbiți peste mine. Și dacă tot mă întrerupeți, MĂ FAC AUZITĂ. Dacă voi nu mă vreți, eu MĂ vreau. Și vreau să aud EU vocea mea, care este a mea. Pot să urlu, dacă trebuie, dar pot și șopti. Cine vrea, mereu mă va asculta. Și în primul rând eu, vreau. Tu decizi...

Deci, în ziua în care m-am născut...

## **Cronologia prepubertană a schimbării**

Una dintre primele mele amintiri este că mă consider asemănătoare cu Xena, prințesa războinică. Când eram copil nu am făcut încă distincția între timpul imaginar al ficțiunii, între timpul istoric și speculativ al serialului și cel al societății noastre. Mă credeam Xena, un fel de Robin Hood, mult mai cool, că era femeie, avea breton ca mine și o iubea pe Gabrielle.

Era doar o coincidență că stăteam într-un bloc mic, între alte blocuri mici, cu magazine mici încă existente în anii 90 al unui oraș maghiar foarte-foarte mic în mijlocul Transilvaniei. Era doar o coincidență că armele mele erau niște șuruburi mici aduse de tata de la locul lui de muncă la fabrica de șuruburi încă existentă în anii 90. Era doar o coincidență că beam Tutti Frutti dintr-un pet și nu vin sau bere din pahare de lemn. Știam că eu de fapt provin din pădurile încă nepătrunse de mine dar bine cunoscute de Xena.

Când aveam 7-8 ani trupa mea preferată era TATU, știam de la început că asta vreau să fac și eu: să plâng în ploaie, să fug cu camionul, să dau foc la caruselul capitalismului. Să dau foc și eu la World Trade Center, pe care l-am urmărit colapsând pe ecranul televizorului vechi în timp ce jucam remi cu tata. Eram supărată pe tata că a oprit jocul și voia să fie atent doar la televizor. M-am uitat și eu la ce se întâmplă și mi s-a părut fascinant cum două clădiri-spaghete, profund stranii, devin praf.

Apoi, cam la 9-10 ani, am primit un televizor de mărime mini doar pentru mine. După câteva ore de entuziasm, am devenit prima oară în viața mea anxioasă. Mă rog, prima oară când îmi

amintesc foarte bine. Televizorul nou nu m-a lăsat în pace, era ciudat, a ocupat un loc neocupat din cameră. A schimbat atmosfera, mă privea și-mi atrăgea privirea. De atunci toate schimbările în mediu îmi provoacă tulburare. Nu-mi plac camerele noi, nu-mi plac orașele noi, nu-mi plac supermarketurile noi, birouri noi construite în locul caselor hohștăzene în Cluj. Urăsc că trebuie să vin cu alt autobuz de la aeroport pentru că nu mai sunt acasă la tine. Mă înfurie că nimic nu-mi aparține, că mereu se defrișează rădăcinile mele proaspăt crescute, că trăiesc în locuri lego și cineva rearanjează aleatoriu bucățile.

## Scrisoare pentru fete ca mine

Copilul meu din mine  
mereu voia să fie  
lucrătoare  
luptătoare  
purtătoare de sabie  
a lui Don Quijote  
purtătoare de sabie  
ca Jeanne d`Arc  
ca să salvez  
să acomodez  
să rearanjez

LUMEA

purtătoare de foc  
ca să nu fiu arsă pe rug

ci să ard rugul  
să ard confortul și conformitatea  
să ard conflictul  
să ard cowboyii  
din filmele mele preferate de Western

purtătoare de pene  
imaginea rezistenței anticoloniale  
și nu închipuirea anxietății mileniale

purtătoare de pene  
ale stiloului și stilului  
să descriu



să rescriu  
proscriu  
și să mă subscriu

la evoluție  
la revoluție  
la re-evoluție

cavaleră mică arsă din mine  
este greu să ridic sabia  
și să fiu mereu en garde  
on guard  
amintește să lași garda jos  
pune sabia JOS  
lasă să te vadă lumea pe dos

încet nu înseamnă eșec  
în ce trebuie să te regăsești etern  
dacă nu există  
în lumea asta capitalistă  
nu lăsa să te doară, să te întristă

viziunea cea mai irealistă  
rezistă

rezistența poate să fie o lacrimă căzută  
pe focul orașelor dezindustrializate și moarte  
rezistența poate să fie o lacrimă intimă căzută  
pe umerii tăi rămași singuri dar nu singuratici  
rezistența poate să fie un lac de crimă  
care nu oprimă  
rezistența poate să fie un lac  
în care ne scaldăm la lumina lunii pline

care ne reflectă fețele noastre rupte  
rezistența poate să fie un lac  
care ne acoperă rănile cu apa ei murdară  
ne acoperă și ne vindecă și nu ne separă  
rezistența poate să fie oglinda lacului tulburat  
care ne unește, mii de exilați dezonozați  
și în care se scufundă toți împărații

rezistența poate să fie oglinda  
rezistența să fie oglinda  
rezistența să fie  
rezistență  
să fim

## Monumentele celor 7 zile ale nedespărțirii

1.

Ridic un monument pentru flașca cu flamingo  
pe care am uitat-o împreună în magazin  
și ulterior nu o mai găseai să mi-o iei cadou.  
Ridic un monument pentru strap-on-ul  
comandat de pe net,  
și pierdut de poștă.  
Pentru toate magazinele  
Pepco, Jysk, Mathaus, și toate SH-urile din București,  
de unde nu ne mai luăm nimic ce nu avem nevoie.  
Monument pentru cadourile  
pe care continui să ți le iau fără să mai vrei să le primești.  
Monument pentru fiecare fereastră  
deschisă de tine pe laptopul meu,  
de la care nu mai am loc pe ecran, dar n-am să le închid,  
pentru toate ferestrele deschisă de tine în viața mea,  
din care bate vântul înăuntru, mi-e tare frig,  
și nu pot să le închid, te aștept înapoi,  
un Heathcliff bătut de propria sa fantomă.  
Monument pentru aripile pe care mi le-ai dat,  
dar mi-e frică să zbor de lângă tine.

2.

Ridic un monument pentru toate atingerile  
neatinse,

pentru vremurile când îmi lipsea îmbrățișarea ta  
rămasă într-un alt oraș.  
Ridic un monument pentru toate nopțile  
în care așteptam să adorm  
din nou lângă tine,  
pentru toate nopțile în care știu că nu mai există  
locul ăla lângă tine,  
nu mai este ocupabil de mine.  
Monument pentru diminețile când  
știam că văd ultima oară  
cum întinzi mâinile tale sus dintre somn și realitate  
și faci o mișcare satisfăcută și automată din gură,  
când știam că văd ultima oară fața ta  
așa liniștită cum doar înaintea să te trezești putea să existe,  
așa liniștită cum nu te mai uitai la mine,  
pentru că liniștea s-a mutat în teritoriul visului,  
și eu de răsărit fiind rămasă în afara acestuia,  
enumeram obiectele camerei iubirii noastre,  
piscică, plante, rafturi, cărți, culori, culcușuri,  
încercam să enumăr cât mai multe chițibușuri,  
să le fotografiez,  
să le ard pe creier,  
să devin o negativă din care oricând pot să reproduc  
ce a fost,  
monument pentru ce a fost,  
să am o dovadă  
că a fost,  
monument că a fost,  
să am acest colț mereu cu mine  
și pe mine,  
să rămân acasă cu tine,  
monument pentru tine,

să rămân acasă cu mine,  
monument pentru mine,  
să rămân acasă cu tine în mine,  
să rămân acasă cu tine în mine,  
să rămân acasă cu tine în mine.

3.

Ridic un monument pentru mulajul  
care este spațiul tău dintr-un apartament nou,  
mobilat pentru viitoare amintiri  
netrăite,  
mobilat cu un spațiu neocupat  
de tine, neprocesat, un gol negativ și ars,  
pentru mulajul lipsei totale  
a corpului tău,  
pentru mulajul lipsei totale  
a mirosului tău,  
pentru mulajul lipsei totale  
a vocii tale,

Monument pentru mulajul lipsei totale  
pentru mulajul lipsei totale  
pentru mulajul lipsei totale  
în care picură iubirea  
până ce nu mai încapă și explodează,  
explodează și scuipă  
explodează și scuipă  
scuipă iubirea aruncată înapoi  
până pereții se îmbibă în ea,  
se îmbibă și se înmoaie, se dizolvă,  
Monumentul mulajului din care  
nu va ieși nici măcar o sculptură

împietrită din priviri trecute,  
nu va ieși nicio formă,  
suprafețele încăperii se amestecă,  
și se învârt în jurul camerelor inimii,  
și tot picură picură picură picură picură  
picură iubirea,  
devine o mare roșie și lipicioasă,  
un mulaj mare,  
care se topește pe mine,  
devenim sfânta treime,  
trei în unu,  
cameră, corp, mulaj,  
toate modelate după lipsă.

4.

Ridic un monument pentru toate pădurile nepătrunse  
mână în mână,  
pentru momentul când mi-ai zis că îți vine să te duci  
într-o pădure cu mine  
și doar să stai,  
și doar să stăm acolo,  
acolo unde am fost odată,  
a fost odată ca niciodată,  
ca niciodată din nou,  
ar fi trebuit să devenim copaci  
și doar să stăm  
să dăinuie părul nostru împletit în vânt  
până ce schimbăm nutrienți sub pământ,  
drag lent și avânt,  
frânt  
frânt

frânt  
frânt  
frânt  
frânt  
frânt  
frânt  
...

5.

Monument pentru peliculele preparate  
de frunze din plastic și afișate la o expoziție,  
pentru peliculele de plastic pe care nu le privim  
împreună  
și în care se reflectă chipul meu în artificii lor rece,  
se reflectă întrebarea pe care n-am cui să o adresez  
și îmi imaginez cum membranele absorb memoriile  
și îți comunică că am fost aici și m-am gândit la tine,  
și îmi imaginez cum aceste membrane etanșe întinse  
prinse cu ace sunt eu,  
că nu ne-am devenit copaci, doar frunze de plastic,  
că n-am murit, dar sunt încrucișată,  
că nu sunt vizibilă, dar sunt expusă,  
nu mă mișc de aici, las lumina să circule prin mine,  
lasă lumina să intre în retină,  
ce imagine îți transmite?

6.

Ridic un monument pentru Marea Neagră care nu  
va mai atinge picioarele noastre  
în același timp  
Pentru toate lacurile

nevâslite vara în București,  
lacurile senine, neîntrerupte de noi,  
lacurile senine, la care nu mai avem acces,  
rămânem reflecții superficiale pe adâncimea închisă,  
reflecții pe oglinda iubirii căzută la fund și ancorată de  
cuvântul nu,  
reflecții pe oglinda iubirii scufundate — sper că poate  
totuși să respire,  
reflecții pe oglinda în spatele căreia orice ar putea  
exista, cu noi sau fără.  
Și doliul este o apă.

7.

Ridic acest monument pentru doliul care mă învăluie  
în iubirea mea întreruptă pentru tine,  
iubirea rămasă singură, pentru iubirile noastre  
rămase pe maluri diferite,  
Un monument nu pentru ce a fost ci ce ar fi putut să fie,  
Un monument pentru ce urmează să fie cu noi  
separat și totuși  
mereu împreună în separare.  
Pentru visele noastre care nu încetează să fie laolaltă,  
Pentru valurile iubirii care nu încetează  
să spele ambele maluri,  
Monument pentru nepărăsire, neabandon,  
nesfârșire după separare,  
Monument pentru iubirea mea pentru tine prevăzută  
în stelele astrologiei noastre și existentă etern,  
dacă nu altundeva în acest monument,  
în fântâna de la Universitate care în continuu picură  
aceeași apă din nou și din nou,

apa care amintește, dar curge înapoi și curge în cercuri,  
neuitând, doar privind,  
privind tristețea trecând prin mine, privind  
iubirea netrecând din mine, privind apa respălând  
corpurile noastre cu blândețea fiecare zi regăsite  
în amintirile viitorului.

## Acasă cu mine

M-am simțit acasă când mi-ai zis ce mă bucur că ai venit.  
Când mi-ai dat un stand de haine unde să pun gecile  
până mă mai pot odihni cu tine trecând.

Când îmi dădeai mereu mâncare  
înainte să-ți zic că mi-e foame.

M-am simțit acasă în plantele de apartament  
pe care mi le creștea,  
ce bine era să fiu udată atât cât să nu mă aplec de sete  
dar nici să-mi putrezească rădăcinile.

Am salvat plantele de pisică, se simt bine mersi,  
sau ele m-au salvat pe mine de mine,  
chiar dacă nu mă simt bine, mersi.

M-am simțit acasă în privirea ta  
care în colțul ușii mieuna după atenție și după joacă,  
care constant mă zgâria, pe mâini  
și pe inimi.

Eram acasă în privirea ta care reflecta chipul pădurii înverzite  
cu așa multă abundență că îmi picura pe poale  
umezeala de dimineață.

M-am simțit acasă în tine,  
fir de iarbă care se înclină spre mine,  
creangă de pe care culeg păduceii,  
coada șoricelului care se usucă pe pervaz,

În tine, cioară, care ia nucile rămase după mine pe mal,  
În tine, persoană, care se așează lângă mine,  
așa că mă așez și eu lângă tine,

și mă pot așeza și eu lângă mine.  
Acasă era când am fost noi trei laolaltă,  
eu cu tine  
și mai ales cu mine.

Unde este acasă, mă pot vedea în oglindă,  
în oglinda frunzei, blăunii, feței tale.  
în oglinda lacrimilor necăzute pe jos.

Unde este acasă, mă pot simți aleasă,  
de mine.

Unde este acasă, mă pot simți nealeasă,  
dar bine.

Unde este acasă, pot simți bine.

Unde este acasă, pot simți.

Unde este acasă, pot.

Unde este acasă

Unde este acasă

Unde este acasă?

## OANA UNGUREANU

Visează la o lume utopică și luptă pentru feminism queer intersecțional anticapitalist, și pentru orice înseamnă solidaritate și vindecare colectivă. E o persoană empatică, aventuroasă și curioasă, interesată de orice înseamnă științe sociale, sănătate mentală și artă politică, dar și de jocuri video, vrăjitorie, plante și pisici.

Ziua în care...  
finii mei mi-au adus o căpriță surpriză  
nu mi-o amintesc decât vag.  
Cam toate amintirile mele sunt vagi.  
Dar îmi amintesc ce mult m-am bucurat să văd *ieduța*  
— *maro* — *portocalie*. Mugurica i-am spus.

Ziua în care..  
finii mei mi-au adus o căpriță surpriză  
eram la țară la bunici, unde îmi petreceam verile și,  
pentru o bună parte a copilăriei, zilele.  
Îmi amintesc asfaltul plin de gropi din curte la care  
trebuia mereu să fiu atentă când alergam (și deși eram, tot cădeam  
în nas și mă juleam).  
Îmi amintesc lemnul puțin înverzit de umezeală de la  
hambarul unde Mugurica avea să stea și pe care îl foloseam pe post  
de tablă de scris cu prietenii mei.  
Îmi amintesc zidul, atunci înalt, al casei, *din a căruia*  
*extremități hrăneam păianjeni puilor pe care-i dresam acrobați.*

---

Vara în care am avut-o pe Mugurica a fost una dintre  
cele mai distractive. *Nu doar pentru mine, ci și pentru celelalte*  
*animale din gospodărie pe care le-am lăsat în pace.*

Mugurica era companioana mea principală, confidenta  
mea, tovarășa în grija mea.

I-am făcut plăcinte de noroi,

am învățat-o despre viață,  
și chiar am smuls toate vinetele aproape coapte din  
grădina bunicilor pentru ea.

---

Iarna în care m-am întors în București,  
Mugurica a plecat la cioban.

Nu am mai văzut-o de-atunci.

## Freeflow în dialog cu vocea visătoare

Când o să fiu (mai) mare o să fiu liberx.

Nu o să mai am constrângerea care vine cu existența  
în această familie  
în acest corp  
în această lume;

O să pot să plec în lume și să vin acasă când îmi doresc  
și să mănânc să dorm să plâng  
cât simt când vreau cum vreau  
(și) să zbor să alerg să dansez;

Nu îmi va (mai) fi rușine de cine sunt  
și nu mă va mai ține nimic în frâu  
și nu îmi va mai fi frică.

Când o să fiu (mai) mare o să fie totul mai ușor.  
Banii și responsabilitățile sunt un preț  
mic și vag și îndepărtat  
pe care îl voi plăti ca să fiu cine sunt  
și să fac ce am nevoie.

---

18 ani.  
Acest țel,  
această graniță,  
care atunci când o ating o să-mi ofere



tot ce am nevoie și tot ce mi-am dorit vreodată  
tot ce urează oamenii de ziua cuiva.

„18 ani  
nu am mulți bani  
eliberare  
nu mă mai doare;  
Graniță mare

ce-i eliberatoare  
și salvatoare  
și facem serbare.”

---

E greu. Știu. Și deși devine mai ușor (în unele feluri), tot e greu.

„18 ani — fără de bani, au ajutat dar nu au salvat  
19 ani — stres academic, terapie și pastile  
20 de ani — cine mai ține minte  
21 de ani — credeai că vei ajunge aici?  
22 de ani — *we're still figuring it out*  
23 de ani — pisici și verdeață,  
tot nu-nțeleg mare lucru din viață.”

Nu știu ce să-ți spun.

Că o să fie ok e clișeic și redundant și  
nu întru totul adevărat.

Dar, în același timp, o să fie okay.

Mai mult sau mai puțin, e okay.

Deși lucrurile sunt  
confuzante  
și viața e  
nedreaptă

și nu știu mereu  
ce cred ce simt ce să fac,  
E okay

Perfecționism — cancer al vieții mele  
care-mi mănânci resurse și suflet  
care ești parte din însăși ființa mea  
Tânjesc să scap de tine.

*Ești aici de când mă știu  
Cine aș fi în lipsa ta?*

Încerc să te las în urmă  
să-mi creez noi mecanisme,  
să iau pauze...

Dar cum aș putea  
în contextul ăsta  
când nu sunt bani nu e timp  
nu e înțelegere în lume.

---

Vreau să-nvățăm plăcere.  
Să ne umplem de plăcere.  
Să ne regăsim în plăcere.

Uită-te la un film citește o carte  
Nu doar te consumi, încarcă-te!  
*Tu știi ce-ți creează plăcere  
Când totul în jur e suferință și durere?*

Vreau să ne jucăm  
fiecare cum îi place, ce îi place  
non-competitiv, non-capitalist, cooperativ.

Nu vreau steluțe și trofee,  
Ci să-nvățăm despre plăcere.

Ridic aceste monumente cu gândul la tine — la mine —  
la noi, din prezent și din trecut.

La toate greșelile din care am învățat și nu încă.

Îmi vin în gând momente și persoane  
și-mi vine anxietate în stomac și-n suflet.

Îmi vin în gând toate relațiile  
pe care nu am știut să le gestionez sau să le repar.

Pisica pe care am pierdut-o în Chișinău

deși m-am întors după ea

din București până-n Vadul lui Vodă.

Dorințele și așteptările familiei

pe care nu am vrut și nu aș fi putut să le îndeplinesc.

Momentele în care m-am făcut că plouă

și pe care nici acum nu știu să le gestionez.

Progresului din terapie care e minunat dar

neașteptat de încet și veșnic.

Lucrurilor pe care pur și simplu nu sunt în stare să le fac

sau pe care nu sunt în stare să le gestionez.

Atunci când nu mi-am ascultat principiile.

Atunci când nu am știut și nu știu care sunt

principiile și valorile mele și care-s ale altora și care e

integritatea mea și în care să mă-ncred.

Că n-am știut să-ți spun că te iubesc când încă o simțeam.

Că nu am știut să cer ce îmi doresc și să spun ce am nevoie.

Că nu am știut să pun limite.

Că nu am spus nu.

Că încă nu spun nu mereu când ar trebui.

Că am stat în relații toxice.

Că am fost toxic.

Că nu știu ce să-ți spun când suferi.

Că nu pot să salvez toate pisicile din cartier

și toți câinii din sat și toate păsările care au căzut din cuib.

Că nu pot să salvez pe toată lumea.

Că nu pot să salvez toată lumea.

Că nu pot să salvez.

Că nu pot să înțeleg că nu e treaba mea să salvez lumea.

Că nu mai iubesc ploaia la fel de mult ca atunci

când ieșeam doar să fiu flească

și aveam insomnie zi de zi și încă eram prietenx.

Că nu mai suntem prietenx.

Că nu am luat notă mare-n bac

și am citit la facultate doar în diagonală.

Că sunt în burnout de trei ani sau mai mult.

Că nu știu multe și nu știu tot.

Că încă simt că nu merit să exist.

Că încă mă chinui.

Accept și iert și onorez greșelile și nereușitele și suferința.

Accept și iert și onorez tot eșecul.

Acasă.

Sunt acasă în ploaie,  
când miros liliac și tei,  
când îmi mișc tălpile în noroi și iarbă cu rouă.

Sunt acasă când grădinăresc,  
când ud căpșunile și plivesc cartofii.

Sunt acasă sub lună,  
când mă plimb în pădure,  
când dansez pe playlist-ul nostru.

Sunt acasă cu tine  
când plănuim și cercetăm și râdem și ne organizăm.  
Sunt acasă când îmi văd pisicile,  
când mângâi animale,  
când aud mieunat și tors și când simt gheare jucăușe.

Sunt acasă cu cei ca mine;  
când ne solidarizăm și sprijinim și ascultăm  
și când ne iubim.

Sunt acasă printre straniu ciudat deviant neconform.  
Printre lume queer și kinky și nebună.

Sunt acasă și în baie  
când mă scufund și mă înmoi.

Sunt acasă când fac vrăji,  
când aprind lumânări,  
când strâng apă de ploaie.

Sunt acasă în vise și sunt acasă când dorm.

Sunt acasă când îmi fac selfie-uri  
— mai mult sau mai puțin îmbrăcatx.  
Sunt acasă când iau o pauză, când îmi dau voie  
să mă opresc.

Sunt acasă când mă bag cu fața în zăpadă.

Sunt acasă în râu, printre copaci, în mare, în nisip, în flori  
și tufe cu fructe de pădure.

Sunt acasă în fanteziile noastre pentru o lume mai  
bună, mai dreaptă, mai blândă; și în speranța pentru ce știm că  
merităm.

Acasă. Acasă. A-ca-să.



CU TEXTE DE ADA  
ELIANE, ANA-MARIA  
MARIN, BILLIE ROSE,  
CEZA ZARA, MIȘA  
DRAGOMIR, MIRUNA  
NICA, NÓRA UGRON ȘI  
OANA UNGUREANU